

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoP/77/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821200338
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3821200338.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Marty Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: P., v konaní o obmedzenie spôsobilosti na právne úkony S. zastúpeného v konaní procesnou opatrovníčkou O., za účasti O., o odvolaní O. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. októbra 2021, sp. zn. 12Ps/1/2021-148, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - vo výroku II., ktorým bolo ustanovené O. A. za opatrovníka S. G. a v súvisiacich častiach (výrokoch III. - VI.) o rozsahu oprávnení a povinností ustanoveného opatrovníka a výroku VIII. o trovách konania p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. obmedzil spôsobilosť na právne úkony S. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XXX/XX, A. v rozsahu, že tento nie je spôsobilý nakladať s hnutelným a nehnuteľným majetkom, akýmkoľvek spôsobom ho zaťažovať, spísať závet, preberať dôchodok, resp. iné dávky, či finančnú hotovosť, samostatne hospodáriť s hotovosťou prevyšujúcou sumu 20,- eur týždenne, uzatvárať akékoľvek zmluvy, byť ručiteľom iným osobám, rozhodovať o svojej zdravotnej a sociálnej starostlivosti a samostatne vystupovať pred súdmi, notárskymi úradmi, orgánmi činnými v trestnom konaní, orgánmi štátu, orgánmi verejnej správy a finančnými inštitúciami, vrátane nebankových subjektov. Výrokom II. mu zároveň za opatrovníka ustanovil O. A., D. s tým, že výrokmi III. - VI. vymedzil oprávnenia a povinnosti opatrovníka tak, že tento je oprávnený starať sa o opatrovaného, o jeho hnutelný a nehnuteľný majetok, preberať za neho dôchodok, resp. iné dávky a finančnú hotovosť, zastupovať ho pred súdmi, notárskymi úradmi, orgánmi činnými v trestnom konaní, orgánmi štátu a verejnej správy, peňažnými ústavmi, vrátane nebankových subjektov a rozhodovať o jeho zdravotnej a sociálnej starostlivosti tak, aby neutrpel žiadnu ujmu na svojich právach, pričom úkony presahujúce rámec bežnej veci podliehajú schváleniu súdu a ostatné právne úkony bude opatrovaný vykonávať sám. Opatrovníkovi zároveň uložil povinnosť dvakrát do roka, vždy do 31.03. a 30.9. každého kalendárneho roka, podávať súdu písomnú správu o svojej činnosti a o hospodárení s majetkom S. G.. Výrokom VII. rozhodol o trovách štátu tak, že mu náhradu trov proti účastníkom konania nepriznal. V konečnom dôsledku výrokom VIII. rozhodol o trovách účastníkov tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že P. A. návrhom podaným na súd dňa 26.1.2021 navrhovala, aby súd obmedzil spôsobilosť na právne úkony u posudzovaného tak, že nie je spôsobilý rozhodovať o akejkoľvek svojej zdravotnej a sociálnej starostlivosti, s tým, že ďalšie prípadné obmedzenie spôsobilosti na právne úkony navrhnú doplniť podľa záverov znaleckého dokazovania. V

priebehu konania, uznesením, č.k. 12Ps/1/2021-49, zo dňa 22.3.2021, ustanovil súd posudzovanému v konaní procesnú opatrovníčku, v osobe jeho sestry, O. G., ktorá sa v priebehu konania k návrhom P. (po vykonanom dokazovaní), v celom rozsahu súhlasila. Keďže v priebehu konania nebola zistená žiadna osoba, ktorá by v prípade obmedzenia v spôsobilosti na právne úkony posudzovaného bola ochotná a spôsobilá zastávať vo vzťahu k nemu funkciu hmotnoprávneho opatrovníka, uznesením č.k. 12Ps/1/2021-93 zo dňa 13.9.2021, pribral súd do konania v súlade s ustanovením § 27 ods. 3 OZ, § 7 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) a § 10 ods. 1 CMP O. A..

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že uznesením súdu v inom konaní pod č.k. 1Nt/7/2021-234 zo dňa 19.5.2021, bolo posudzovanému podľa § 73 ods. 1 Trestného zákona uložené ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou. Posudzovaný žije v spoločnej domácnosti so svojou matkou, je v súčasnosti bez akéhokoľvek príjmu. Zo záveru znaleckého posudku súdom ustanovenej znalkyne O. I. B. z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria (liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatria) č. XX/XXXX zo dňa 2.7.2021 vyplýva, že duševný stav posudzovaného je v súčasnosti nepriaznivý, tento trpí chronickou duševnou poruchou Schizofrénia paranoides s postpsychotickým defektom osobnosti, ktoré ochorenie je závažnej intenzity. Posudzovanému chýba náhľad na ochorenie, v dôsledku čoho je kvalita jeho života podstatne znížená a tento nie je schopný veku primeranej sociálno-pracovnej existencie. Nie je schopný v podstatnej miere obstarávať si svoje záležitosti a v podstatnej miere ovládať svoje konanie. Nie je spôsobilý samostatne rozhodovať o potrebe sociálnej a zdravotnej starostlivosti, vrátane hospitalizácie, nie je spôsobilý dať zmysluplný informovaný súhlas s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v zmysle § 6 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti. Nie je tiež schopný zmysluplne a adekvátne posúdiť svoju finančnú a majetkovú situáciu a preto navrhuje aj obmedzenie v nakladaní s financiami, hnutelným a nehnuteľným majetkom tak, že nie je spôsobilý uzatvárať zmluvy a dohody a ani jednostranné právne úkony, ktorými by sa zaviazal na akékoľvek peňažné alebo nepeňažné plnenie a nie je spôsobilý hospodáriť s finančnou hotovosťou v sume prevyšujúcej 20,- eur týždenne. Nie je schopný zmysluplne pochopiť ani význam rozhodnutia a nie je schopný takisto zmysluplne vnímať a chápať priebeh súdneho pojednávania. Nepredpokladá, že by účasť na pojednávaní na posudzovaného pôsobila nepriaznivo, ale zmysluplnej účasti na ňom nie je schopný. Znalkyňa na pojednávaní pred súdom na záveroch svojho písomne podaného znaleckého posudku v celom rozsahu zotrvala. Pokiaľ sa bude posudzovaný podrobovať liečbe, ktorá mu bola uložená, nebude nebezpečný pre spoločnosť. V G. posudzovaný vykonával ochrannú psychiatrickú liečbu, ktorá mu bola uložená na základe odporúčania O. O.. Túto absolvoval a je potrebné, aby v súčasnej dobe dodržiaval dlhodobý liečebný režim, ktorý si on sám nie je schopný dodržiavať. Uviedla tiež, že po absolvovaní liečby nie je potrebné jeho umiestnenie v nejakom zariadení, je však potrebné, aby o svojej liečbe a o svojom prípadnom umiestnení v zdravotníckom zariadení v budúcnosti nemohol rozhodovať sám. Potvrdila tiež, že posudzovaný nie je zmysluplne schopný samostatne konať pred štátnymi orgánmi, orgánmi verejnej správy, súdmi, políciou a finančnými inštitúciami. Zdravotný stav posudzovaného sa dá liečbou udržiavať v prijateľných hraniciach, čo znamená, že v súčasnosti môže byť doma s matkou, je však potrebný u neho dozor. Je potrebné, aby navštevoval svojho psychiatra, užíval liečbu, ktorú mu musí niekto zabezpečiť, takisto podávať lieky a sledovať prípadné zhoršenie zdravotného stavu, ktoré môže nastať, čo sám schopný si zabezpečiť nie je. Následne, potom, ako procesná opatrovníčka na pojednávaní uviedla, že po vrátení sa z ochranného liečenia jej brat lieky neberie, situácia v rodine je zlá, jej matka, s ktorou posudzovaný žije, už situáciu nezvláda a potom ako zákonný sudca na pojednávaní opísal situáciu v mieste bydliska posudzovaného, znalkyňa uviedla, že za tejto situácie bude lepšie, ak bude posudzovaný niekde umiestnený, v nejakom zariadení, v domove sociálnej starostlivosti. P. a takisto aj procesná opatrovníčka sa so závermi znaleckého posudku v celom rozsahu stotožnili a navrhli, aby súd obmedzil posudzovaného v spôsobilosti na právne úkony. V priebehu konania súd prostredníctvom rodinných príslušníkov posudzovaného zisťoval, či niekto z rodiny je, resp. nie je ochotný a spôsobilý vykonávať funkciu hmotnoprávneho opatrovníka u posudzovaného v prípade, že tento bude obmedzený v spôsobilosti na právne úkony. Vzhľadom na skutočnosť, že nikto z rodiny posudzovaného v konečnom dôsledku nebol ochotný funkciu hmotnoprávneho opatrovníka u posudzovaného vykonávať, súd oslovil O. A., ktoré vzhľadom na trvalý pobyt posudzovaného v tomto meste by prichádzalo do úvahy ako hmotnoprávny opatrovník v súlade s ustanovením § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré vo svojom vyjadrení zo dňa 28.7.2021 súdu oznámilo, že s ustanovením do funkcie hmotnoprávneho opatrovníka posudzovanému S. G. nesúhlasí, a to najmä z dôvodov, že posudzovaného nepozná, nepozná jeho pomery, teda nevie objektívne vyhodnotiť, čo by bolo v jeho najlepšom záujme, nemá personálne a finančné možnosti zabezpečenia dôsledného hájenia záujmov posudzovaného a už vôbec nie v aktuálnej situácii, súvisiacej s pandémiou nového koronavírusu, kedy

musí mesto riešiť prednostne iné záležitosti, štát ani rodina posudzovaného neprispieva na úhradu výdavkov spojených so zabezpečením funkcie hmotnoprávneho opatrovníka a mesto nie je schopné poskytovať dostatočnú mieru pozornosti a odborných znalostí k ochrane práv posudzovaného. Zároveň navrhlo za hmotnoprávneho opatrovníka ustanoviť posudzovanému jeho matku G. G., ktorá žije s posudzovaným v spoločnej domácnosti. Zároveň na výzvu údu neoznámilo osobu, ktorá by prichádzala do úvahy ako vhodná na výkon tejto funkcie, len poslalo potvrdenie o trvalom pobyte (č.l. 45). Na pojednávaní pred súdom zástupca P. uviedol, že za súčasnej situácie, kedy voči matke bol zo strany posudzovaného páchaný trestný čin, protiprávne konanie, matka posudzovaného nie je ochotná zastávať funkciu opatrovníka posudzovanému a niet ani žiadnej inej osoby, ochotnej a spôsobilej túto funkciu vykonávať, preto navrhol do tejto funkcie ustanoviť O. A.. Procesná opatrovníčka na pojednávaní pred súdom uviedla, že pokiaľ ide o funkciu hmotnoprávneho opatrovníka, nikto z rodiny nie je ochotný a ani spôsobilý túto funkciu zastávať. Zástupkyňa O. A. na pojednávaní pred súdom zotrvala na nesúhlase s ustanovením za hmotnoprávneho opatrovníka posudzovanému. Uviedla tiež, že nevie o žiadnom subjekte, resp. nemá o ňom vedomosť, ktorý by bol ochotný a spôsobilý zastávať u posudzovaného funkciu hmotnoprávneho opatrovníka, oslovili tiež viaceré konkrétne zariadenia, kde by posudzovaný mohol byť umiestnený, žiadne z týchto zariadení však nesúhlasilo s tým, aby prípadne zastávalo funkciu hmotnoprávneho opatrovníka u posudzovaného.

4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 10 ods. 2, § 26, § 27 ods. 2, 3 Obč. zákonníka, § 248 ods. 1 a 2 Civilného mimosporového poriadku s odkazom na ktoré návrhu na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony u S. G. vyhovel odkazujúc na závery znaleckého dokazovania. Súd v priebehu konania zisťoval osobu, ktorá by bola spôsobilá a ochotná zabezpečovať posudzovanému vo funkcii hmotnoprávneho opatrovníka potrebnú starostlivosť, osloviac najbližších rodinných príslušníkov posudzovaného, jeho matku a sestry a takisto O. A.. Nikto z rodinných príslušníkov neprejavil o opatrovníctvo posudzovaného záujem. Sestra posudzovaného, vystupujúca v tomto konaní v postavení procesnej opatrovníčky, opakovane súdu oznámila, že nikto z rodiny nie je ochotný funkciu hmotnoprávneho opatrovníka jej bratovi vykonávať z dôvodu nevhodného a agresívneho správania posudzovaného, ako výsledku nepodrobovania sa liečebného režimu. Pokiaľ O. A. za opatrovníka posudzovanému navrhlo ustanoviť jeho matku, s ktorou žije posudzovaný na tej istej adrese, súd konštatoval, že matka posudzovaného nie je spôsobilá túto funkciu zastávať, keďže doposiaľ nedokázala pozitívne vplyvať na posudzovaného, ktorý ju v ničom nerešpektoval, naopak, opakovane sa voči nej dopúšťal skutkov, ktoré naplňajú znaky trestnej činnosti. Z vyššie uvedených zistení (bod 26. odôvodnenia tohto rozhodnutia) dospel súd k záveru, že nemá inú možnosť, ako ustanoviť posudzovanému tzv. verejného opatrovníka, v súlade s ust. § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka (R 54/1984), s tým, že v prípade ustanovenia orgánu miestnej správy za opatrovníka osobe obmedzenej spôsobilosti na právne úkony nie je jeho ustanovenie viazané na súhlas týchto orgánov (ZIV s. 424). Preto súd aj napriek nesúhlasu ustanovil do funkcie opatrovníka S. G. O. A., v ktorom meste opatrovaný žije a súčasne má trvalý pobyt, a ktorý subjekt za danej situácie zrejme ako jediný bude môcť vo funkcii opatrovníka posudzovanému (aj za prípadnej pomoci rodiny posudzovaného) zabezpečiť opatrovanému starostlivosť na požadovanej úrovni a predovšetkým zamedziť tomu, aby bol ohrozený život a zdravie opatrovaného. Súd za potrebné považoval tiež uviesť, že pokiaľ sa v priebehu konania nenašiel žiaden subjekt ochotný a spôsobilý byť ustanovený do funkcie opatrovníka posudzovanému, sú s poukazom na ust. § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, bezpredmetné tiež tvrdenia O. A., že posudzovaného nepozná, nepozná jeho pomery a z tohto dôvodu nevie objektívne vyhodnotiť, čo by bolo v jeho najlepšom záujme, že nemá personálne a finančné možnosti zabezpečenia dôsledného hájenia záujmov posudzovaného a už vôbec nie v aktuálnej situácii, súvisiacej s pandemiou nového koronavírusu, kedy musí mesto riešiť prednostne iné záležitosti, že štát ani rodina posudzovaného neprispieva na úhradu výdavkov spojených so zabezpečením funkcie hmotnoprávneho opatrovníka a že mesto nie je schopné poskytovať dostatočnú mieru pozornosti a odborných znalostí k ochrane práv posudzovaného, keďže je povinnosťou aj O. A. v obdobných prípadoch opatrovníctvo obmedzeným v spôsobilosti na právne úkony zabezpečiť. V súlade s 274 ods. 2 CMP súd zároveň vymedzil rozsah práv a povinností opatrovníkovi, ktorý rozsah zodpovedá rozsahu obmedzenia spôsobilosti na právne úkony u posudzovaného. V súlade s § 93 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v platnom znení, súd uložil opatrovníkovi posudzovaného povinnosť dvakrát ročne podávať súdu správy o svojej činnosti a o hospodárení s majetkom opatrovanca.

5. O náhrade trov konania účastníkov súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Podľa § 251 ods. 1 CMP trovy dôkazov platí štát. Keďže štátu vznikli trovy konania zaplatením odmeny a výdavkov v súvislosti so znaleckým dokazovaním a v danom prípade nešlo o zjavne bezdôvodný návrh na začatie konania, súd rozhodol o náhrade trov štátu tak, že štátu náhradu trov konania nepriznal.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadlo O. A., smerujúc svoje odvolanie voči výroku II. identifikovaného rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bolo ustanovené za hmotnoprávneho opatrovníka posudzovanej osobe, dôvodiac, že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, resp. na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam s následkom nesprávneho právneho posúdenia veci, zároveň mu nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čím uplatnilo dôvody odvolania uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. e/, f/, h/ a b/ CSP. Dôvodilo, že najzákladnejším predpokladom pre to, aby za opatrovníka posudzovanej osoby mohol byť ustanovený orgán miestnej správy je nemožnosť ustanovenia príbuzného, resp. inej vhodnej osoby za opatrovníka. Je povinnosťou súdu riadne preskúmať, či niektorá z takýchto osôb neexistuje. Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie neskúmal všetky osoby, ktoré by prichádzali do úvahy na výkon tejto funkcie, čím neboli splnené zákonné predpoklady pre to, aby do tejto funkcie mohol ustanoviť O. A.. V priebehu konania bolo zistené, že posudzovaný má matku G. G. a dve sestry O. G., ktorá bola v konaní ustanovená za procesnú opatrovníčku a druhú sestru G. F.. Sestra O. G. uviedla, že o výkon takejto funkcie záujem nemá, matke a druhej sestre bola zaslaná súdom výzva, na ktorú tieto nereagovali, s čím sa súd uspokojil a prijal záver, že s ustanovením do tejto funkcie nesúhlasia. O. G. pri výsluchu za všetkých členov rodiny bez akéhokoľvek splnomocnenia uviedla, že o výkon tejto funkcie záujem nemajú. Súd sa dostatočne nezaoberal skúmaním príbuzných ako osôb, ktoré by pre ustanovenie do funkcie hmotnoprávneho opatrovníka prichádzali do úvahy prednostne pred O. A.. Podľa jeho názoru súd mal postupovať tak, že tak matku ako aj druhú sestru predvolá a zistí ich názor priamo na pojednávaní. Pokiaľ aj súd vylúčil matku posudzovaného ako osobu vhodnú na výkon tejto funkcie z dôvodu, že posudzovaný sa voči nej dopustil trestnej činnosti, nemohol analogicky postupovať aj v prípade druhej sestry posudzovaného, keďže z dokazovania nevyplývalo, že by sa bol posudzovaný dopustil trestnej činnosti aj voči nej. Navyac súd nesprávne postupoval aj v tom, keď dňa 19.05.2021 vydal rozhodnutie, ktorým bolo posudzovanému uložené ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou, pričom mal pred vydaním napadnutého rozhodnutia odkomunikovať s konkrétnym zariadením, ktoré by malo kapacity posudzovaného prijať, termín jeho nástupu a zabezpečiť jeho dlhodobé umiestnenie už v čase bezodkladne po vydaní rozhodnutia a nie čakať, kým bude ustanovený hmotnoprávny opatrovník. Ak je vydané súdne rozhodnutie o ochrannom psychiatrickom liečení, umiestnenie zabezpečuje súd. Nie je pravdivé tvrdenie súdu, že žiadne z oslovených zariadení nesúhlasilo s ustanovením do funkcie. O. A. oslovilo len náhodne vybrané zariadenia, pričom príkladmo liečebňa v C. na informáciu ani nereagovala. Navyac súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď pred vydaním rozhodnutia mu nedoručil dôležitý dokument týkajúci sa tohto konania, a to práve spomínané rozhodnutie o nariadení ochrany psychiatrickej liečby posudzovaného a tak sa O. A. nemalo možnosť s ním oboznámiť. Z uvedeného dôvodu podľa jeho názoru je potrebné napadnuté rozhodnutie v dotknutej časti zrušiť s tým, že odvolací súd zaviazá prvoinštančný súd na základe uznesenia č. k. 1Nt/7/2021-234 zo dňa 19.05.2021, ktorým bolo posudzovanému uložené ochranné psychiatrické liečenie, zabezpečiť umiestnenie posudzovaného vo vhodnom zariadení, tiež predvolať matku posudzovaného, riadne ju poučiť, čo by ustanovenie do funkcie hmotnoprávneho opatrovníka obnášalo, výsluchom zistiť jej názor na prípadné ustanovenie do funkcie, rovnako sestru G. F. a pokiaľ by ani matka, ani sestra posudzovaného s týmto nesúhlasili, osloviť s tou istou otázkou zariadenie, v ktorom bude posudzovaný súdom umiestnený. Z uvedeného dôvodu preto navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v dotknutej časti zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Navrhovateľ (P.) vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutej časti potvrdiť ako vecne správne a zákonné. Stotožňuje sa plne so záverom súdu, že matka posudzovaného a jeho sestry G. F. a O. G. nie sú ochotné vykonávať funkciu hmotnoprávneho opatrovníka posudzovanému, navyac vo vzťahu k matke posudzovaného je potrebné poukázať na to, že práve ona bola poškodenou, teda obeťou jeho protiprávneho konania, čo má podstatný vplyv pre objektívne posúdenie jej vhodnosti pre ustanovenie za opatrovníka. Z hľadiska zákona je potrebný súhlas fyzickej osoby s jej ustanovením za opatrovníka posudzovanému, pričom v

danom konaní žiaden takýto súhlas zo strany ani matky, ani jednej z jeho sestier nebol udelený, hoci na tento boli vyzvané. Ak na výzvu matka, či sestra neoznámili svoj súhlas a záujem o ustanovenie za hmotnoprávneho opatrovníka posudzovanému, nie je potrebné ich opakovane k rovnakej skutočnosti predvolávať a vypočúvať na súde. Samotná skutočnosť, že posudzovaný má matku a sestry, neznamená pre týchto rodinných príslušníkov posudzovaného aj ich právnu povinnosť prijať a vykonávať funkciu hmotnoprávneho opatrovníka. Keďže v konaní nebol zistený príbuzný posudzovaného, ani iná vhodná osoba pre jeho ustanovenie za hmotnoprávneho opatrovníka, súd v súlade s § 27 ods. 3 OZ správne ustanovil za opatrovníka O. A.. Namietaný postup súdu vo veci sp. zn. 1Nt/7/2021 pri nariadení výkonu ochranného psychiatrického liečenia posudzovanému, ani ostatné námietky mesta nemajú vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. S rozhodnutím súdu prvej inštancie sa plne stotožňuje.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané v lehote (§ 362 CSP) a má predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie bez toho, aby bol viazaný rozsahom odvolania a dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 CMP), prihliadnuc i na prípadné vady konania (§ 67 CMP) a po jeho preskúmaní bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), keďže nebolo potrebné zopakovať, ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, v spojení s § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že toto je potrebné v napadnutej časti - vo výroku II., ktorým bolo ustanovené O. A. za opatrovníka S. G. a v súvisiacich častiach (výrokoch III. - VI.) o rozsahu oprávnení a povinností ustanoveného opatrovníka a výroku VIII. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

9. Predmetom preskúmvanej veci v odvolacom konaní sú odvolacie námietky O. A., vyjadrujúce nesúhlas s jeho ustanovením za hmotnoprávneho opatrovníka posudzovanej osobe pre ním tvrdené nesplnenie zákonných predpokladov pre takýto postup.

10. Odvolateľ namieta správnosť rozhodnutia v jeho výrokovej časti II. (o jeho ustanovení za hmotnoprávneho opatrovníka t.č. už osobe právoplatne obmedzenej v spôsobilosti na právne úkony), ťažiskovou časťou dôvodiac nesprávnymi skutkovými a právnymi závermi majúcimi pôvod v ním tvrdenom nedostatočne vykonanom dokazovaní pokiaľ ide o subjekty potencióálne spôsobilé takúto funkciu vykonávať a ktoré z hľadiska zákonných predpokladov sú favorizované pred tzv. verejným opatrovníkom. Tiež tvrdí nesprávnosť procesného postupu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia v konaní pod sp.zn. 1Nt 7/2021 o uloženom ochrannom psychiatrickom liečení S. G. a následné nenariadenie jeho vykonania, uplatňujúc tak dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ , h/ , e/ a b/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, nevykonanie navrhovaných dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, porušenie práva na spravodlivý proces).

11. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s ust. § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

12. Následne odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu jeho správnosti o.i. tiež vo svetle odvolateľom uplatnených dôvodov na odvolanie.

13. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Z hľadiska nevykonania relevantných navrhovaných dôkazov ide o pochybenie súdu (spôsobilý odvolací dôvod) vtedy, ak je zamietnutý návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

16. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa zákonného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP ako dôsledku zistenia o nesprávnom procesnom súde prvej inštancie, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, spočívajúci v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. Vyššie uvedené odvolacie námietky odvolateľa, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie a rovnako v procesnom postupe, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z dostatočne zisteného skutočného stavu veci, pri plnom rešpektovaní vyšetrovacieho princípu (§ 35 a § 36 CMP), vyhodnotiac výsledky vykonaného dokazovania vo svetle zásad uvedených v ust. § 191 CSP, vyvodil z neho správne právne závery o naplnení zákonných predpokladov pre ustanovenie O. A. za tzv. verejného opatrovníka v spôsobilosti na právne úkony obmedzenej osoby v zmysle § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keďže z vykonaného dokazovania realizovaného v rozsahu a spôsobom zákona zodpovedajúcim, vzhľadom na to, že sa nenašiel žiaden subjekt z hľadiska osôb uvedených v ust. § 27 ods. 3 OZ, ktoré zákon pre výkon tejto funkcie preferuje, ktorá by s ustanovením za opatrovníka posudzovanej osoby súhlasila, či bola spôsobilá k výkonu takejto funkcie, pričom správne na nesúhlas odvolateľa neprihliadol, keďže jeho ustanovenie za opatrovníka nie je podmienené z hľadiska zákona jeho súhlasom. Keďže nebolo rovnako zistené pochybenie týkajúce tvrdeného nevykonania navrhovaných dôkazov, či nesprávneho procesného postupu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia, nie je rozhodnutie súdu prvej inštancie v dotknutých častiach ako vecne správne spôsobilé k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu (ust. § 387 ods. 1 CSP), pri závere o jeho správnosti tiež v súvisiacich častiach o vymedzení rozsahu oprávnení a povinností opatrovníka a trovách konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v odvolaní dotknutých častiach, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

18. Nad rámec uvedeného a vo vzťahu k odvolacím námietkam ustanoveného hmotnoprávneho opatrovníka (odvolateľa) odvolací súd uvádza:

19. Podľa § 248 ods. 1 a 2 CMP, konanie o obmedzení spôsobilosti na právne úkony je spojené s konaním o ustanovení opatrovníka podľa §§ 272 až 277 CMP. Ak súd rozhodne o obmedzení spôsobilosti na právne úkony, vo výroku rozsudku vymedzí rozsah, v akom spôsobilosť na právne úkony obmedzil, a ustanoví obmedzenému na právne úkony opatrovníka.

20. Podľa § 27 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zákonným zástupcom fyzickej osoby, ktorú súd rozhodnutím pozbavil spôsobilosti na právne úkony, alebo ktorej spôsobilosť na právne úkony súd rozhodnutím obmedzil, je súdom ustanovený opatrovník.

21. Podľa § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sa za opatrovníka nemôže ustanoviť príbuzný fyzickej osoby, ani iná osoba, ktorá spĺňa podmienky pre ustanovenie za opatrovníka, ustanoví súd za opatrovníka orgán miestnej správy, prípadne jeho zariadenie, ak je oprávnené vystupovať svojím menom (§ 18 ods. 1).

22. Ustanovenie § 27 ods. 2 Obč. zákonníka predpokladá, že zástupcom fyzickej osoby, ktorú súd rozhodnutím obmedzil na jej spôsobilosti na právne úkony, je súdom ustanovený opatrovník. Ide o ustanovenie opatrovníka v zmysle § 248 ods. 1 a 2 Civilného mimosporového poriadku. Odsek 3 ustanovenia § 27 OZ určuje hľadiská pre určenie osoby opatrovníka. Z jeho znenia je zrejmé, že vyjadruje záväzné poradie osôb, ktoré prichádzajú do úvahy pre výkon funkcie opatrovníka, ktorými sú: 1. príbuzní fyzickej osoby, 2. iná vhodná osoba spĺňajúca podmienky pre ustanovenie opatrovníka a 3. orgán miestnej správy alebo jeho zariadenie s právnou subjektivitou. Uvedené poradie osôb, ktoré môžu byť súdom ustanovené do funkcie, je pre súd záväzné. V praxi to znamená, že v prvom rade má súd ustanoviť do funkcie opatrovníka príbuznú osobu, avšak vzhľadom k tomu, že výkon tejto funkcie je dobrovoľný, s ustanovením do funkcie musí táto osoba výslovne súhlasiť, teda proti jej vôli, resp. za absencie ňou vyjadreného súhlasu s týmto ustanovením, takúto osobu za opatrovníka ustanoviť nemožno. Ak takýchto osôb niet, prichádza do úvahy ustanovenie opatrovníka zo subjektov v 2. skupine, pričom sa odporúča, aby išlo o osoby blízke v zmysle ust. § 116 OZ. Ak niet ani takýchto osôb, prichádza do úvahy ustanovenie do tejto funkcie orgánu miestnej správy, alebo jeho zariadenia (ktoré musí však mať právnú subjektivitu), pričom na rozdiel od ustanovenia za opatrovníka fyzickej osoby, orgán miestnej správy nemôže odmietnuť výkon funkcie opatrovníka. Jeho nesúhlas, resp. opodstatnenosť námietok, pre ktoré s týmto nesúhlasí, môže mať jedine pôvod v preukázaní, že v konkrétnej veci vôbec neboli splnené podmienky pre ustanovenie opatrovníka, prípadne, že je tu existencia konkrétnych osôb v 1. a 2. skupine, ktoré s takýmto ustanovením a výkonom takejto funkcie súhlasili a napriek tomu ich súd odignoroval. Na výkon funkcie tzv. verejného opatrovníka fyzickej osoby, ktorá bola rozhodnutím súdu obmedzená v spôsobilosti na právne úkony, môže byť súdom ustanovená obec (mesto, mestská časť, mestský obvod), v ktorej má opatrovanec trvalý pobyt.

23. V posudzovanej veci ustanovený tzv. verejný opatrovník (O. A.) namieta, že neboli splnené zákonné predpoklady pre jeho ustanovenie do funkcie opatrovníka z dôvodu, že súd nevyužil všetky možnosti pre ustanovenie opatrovníka z okruhu zákonom definovaných prvých dvoch skupín subjektov ako potenciálnych opatrovníkov.

24. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle na ne dopadajúcej platnej právnej úpravy, odvolací súd dospel k záveru, že odvolateľom produkované námietky jednak nemajú oporu v obsahu spisového materiálu, ani v platnej právnej úprave.

25. Súd prvej inštancie totiž zákonu zodpovedajúcim spôsobom zisťoval, či v okruhu zákonom favorizovaných prvých dvoch skupín existuje subjekt, ktorý by spĺňal zákonné predpoklady a zároveň bol ochotný takúto funkciu opatrovníka aj vykonávať. Po zistení, že posudzovaná osoba S. G. je prihlásený na trvalom pobyte na území O. A., kde v spoločnej domácnosti žije so svojou matkou G. G., vyzval práve odvolateľa, teda O. A. (čo vzhľadom na zistenú skutočnosť, že posudzovaná osoba má nielen evidovaný trvalý pobyt, ale aj reálne sa zdržuje na území O. A.), aby oznámil všetkých rodinných príslušníkov posudzovaného S. G., prípadne aj iné známe osoby, ktoré by súhlasili so zastupovaním posudzovaného, a to tiež v prípade, ak by bol obmedzený v jeho spôsobilosti na právne úkony a mohli by byť ustanovené do funkcie hmotnoprávneho opatrovníka pre posudzovaného. Na túto výzvu súdu O. A. neoznámilo okruh takýchto požadovaných a do úvahy prichádzajúcich subjektov, s výnimkou matky posudzovanej osoby G. G., ktorú navrhovalo na ustanovenie do funkcie hmotnoprávneho opatrovníka a zároveň vyjadrilo nesúhlas s tým, aby bolo O. A. do tejto funkcie ustanovené. Nemožno pochybovať o tom, že súd prvej inštancie sa neuspokojil s takouto nečinnosťou dotazovaného subjektu - odvolateľa, ale úradnou činnosťou sám ďalej zisťoval okruh z hľadiska zákona preferovaných osôb, ktoré by potencióálne boli spôsobilé takúto funkciu opatrovníka vykonávať. Zistil, že posudzovaná osoba žije v spoločnej domácnosti so svojou matkou G. G. a má dve sestry O. G., ktorá v tomto konaní vystupuje ako procesná opatrovníčka posudzovanej osoby a G. F.. Za účelom zistenia, či niekto z okruhu

takto identifikovaných príbuzných osôb posudzovanej osoby je ochotný a spôsobilý vykonávať funkciu hmotnoprávneho opatrovníka, zaslal písomnú výzvu tak obom sestrám posudzovaného, ako aj matke posudzovaného s tým, aby súdu oznámili svoj súhlas s prípadným výkonom funkcie hmotnoprávneho opatrovníka pre posudzovanú osobu pre prípad, ak táto bude obmedzená v jeho spôsobilosti na právne úkony. Tak matka, ako ani sestra G. F. ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie súdu nezaslali svoj súhlas s výkonom takejto funkcie. O. G., ktorá v pozícii procesnej opatrovníčky posudzovanú osobu v tomto konaní zastupovala, výslovne uviedla, že s ustanovením do tejto funkcie nesúhlasí a tiež uviedla, že nikto z rodiny nemá záujem byť ustanovený do funkcie hmotnoprávneho opatrovníka jej bratovi.

26. Za týchto okolností teda súd prvej inštancie nepochybil, keď pristúpil k ustanoveniu hmotnoprávneho opatrovníka tzv. verejného, a to odvolateľa. Nemožno pochybovať o tom, že súd prvej inštancie si v plnom rozsahu splnil svoju povinnosť zisťovať, či v skupinách zákonom preferenčných je niekto, kto by s výkonom takejto funkcie súhlasil. Odvolateľ namieta, že súd nad rámec vykonaného dokazovania za účelom zistenia tejto skutočnosti mal vykonať aj ďalšie potrebné dôkazy, opomína však, že on sám neposkytol v zodpovedajúcom rozsahu súčinnosť súdu, keď na jeho výzvu o oznámenie okruhu všetkých osôb, či už príbuzných alebo iných, ktorí by prichádzali do úvahy takúto funkciu vykonávať, tieto skutočnosti nešetril a poukázal výlučne na matku posudzovanej osoby a o ďalších existujúcich osobách (evidentne minimálne sestrách) súd neinformoval a za zmienku tiež stojí, že ani v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, či ani v odvolacom konaní existenciu takýchto osôb nekonkretizoval, preto pokiaľ by aj takéto osoby existovali (čo však ani odvolaciemu súdu nie je v čase rozhodovania známe), keďže posudzovaná osoba žila a tiež žije na území O. A., mal možnosť takéto šetrenie vykonať a pokiaľ bol nečinný, následný postup súdu možno pripísať len na jeho ľarchu. Nedôvodne tiež namieta, že súd mal nad rámec toho, že matka a sestra ako zistené blízke osoby posudzovanej osoby súdu súhlas na jeho výzvu nezaslali a komunikovala ho dodatočne len ustanovená procesná opatrovníčka bez ich predloženého plnomocenstva, tieto osoby aj predvolať, poučiť ich čo obnáša výkon funkcie hmotnoprávneho opatrovníka a k tomuto ich ešte aj navyiac vypočuť. K takémuto postupu však podľa názoru odvolacieho súdu nebol žiaden udržateľný dôvod. Ako už bolo uvedené vyššie, výkon funkcie hmotnoprávneho opatrovníka, pokiaľ ide o fyzické osoby, je viazaný jednoznačne a striktné na ich súhlas. Pokiaľ na výzvu súdu na jeho udelenie, tieto svoj dobrovoľný súhlas súdu neoznámili, nie je žiaden udržateľný dôvod, pre ktorý by súd ich mal „presviedčať“ o jeho udelení (k čomu zjavne smeruje odvolateľ svojimi námietkami), a tak do určitej miery sa pokúšať manipulovať ich slobodnú vôľu, ktorú prejavili práve tým, že svoj súhlas neoznámili (neudelili) a to napriek tomu, že súd ich na to vyzval. Navyiac však aj vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci je zrejmé (ako správne uzavrel tiež súd prvej inštancie a tiež vo svojom vyjadrení na to poukázala P.), že ustanovenie za hmotnoprávneho opatrovníka u matky G. G., ktorá žije s posudzovaným v spoločnej domácnosti, do úvahy neprichádza, a to s poukazom na to, že tento ju nerešpektuje a bolo zistené, že táto nie je spôsobilá na neho pozitívne vplyvať, opakovane sa voči nej dopúšťal skutkov, ktoré naplňali znaky trestnej činnosti. Keďže ani príbuzní, ktorí boli súdu známi a ktorých súd oslovil a z ktorých nikto súhlas na výkon tejto funkcie nevyjadril (nikto ďalší nebol známy a nezistilo ich ani O. A.), záveru súdu prvej inštancie, že tu nie je z okruhu príbuzných ani blízkych osôb iná osoba, ktorá by túto funkciu mohla vykonávať, nemožno nič vytknúť.

27. Rovnako nedôvodne odvolateľ namieta, že súd prvej inštancie sa mal zaoberať tým, v ktorom zariadení by prípadne mohla byť posudzovaná osoba umiestnená a ustanoviť do tejto funkcie práve takéto zariadenie, resp. priamo nariadiť jeho umiestnenie do takéhoto zariadenia. Rozhodovanie, či výber zariadenia, do ktorého by v tomto čase už na spôsobilosti obmedzená fyzická osoba mohla, či mala byť prípadne umiestnená, či jej výber, predmetom konania ani rozhodovania v konaní o pozbavenie, či obmedzenie spôsobilosti na právne úkony dotknutej osoby, nie je. A preto ani nebol dôvod, aby sa výberom tohto zariadenia súd prvej inštancie v tomto konaní zaoberal. Výber tohto rozhodnutia, ani posudzovanie vhodnosti umiestnenia takejto osoby do toho-ktorého zariadenia, nie je v tomto konaní vecou súdu. Z uvedených dôvodov je preto nadbytočná odvolacia polemika o tom, či niektoré zo zariadení, ktoré vykonávajú takúto ústavnú starostlivosť, by mohlo dotknutú osobu prijať, či mohlo takúto funkciu vykonávať. Uvedené je možné riešiť až v prípade, ak taká skutočnosť nastane, rozhodne však pri rozhodovaní nemožno anticipovať skutočnosti, ktoré ešte nenastali a v konečnom dôsledku nikdy nastať ani nemusia. Pokiaľ k tomu totiž nedošlo, nemožno ani posudzovať a vyhodnocovať potencialitu takéhoto zariadenia pre výkon takejto funkcie v kolízii so zabezpečením záujmov posudzovanej osoby. Za tejto skutkovej situácie potom aj vo vzťahu k týmto námietkam súd prvej inštancie postupoval správne, keď obmedzenému na spôsobilosti na jeho právne úkony ustanovil tzv. verejného hmotnoprávneho opatrovníka. Keďže ako bolo uvedené vyššie, jeho ustanovenie do funkcie nie je viazané na jeho

súhlas, bez právneho významu je skutočnosť, že tento súhlas neudelilo, či jeho ďalšie námietky proti tomuto ustanoveniu produkované tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní, týkajúce sa neznalosti obmedzenej osoby, nedostatku personálnych či finančných možností na zabezpečenie dôsledného hájenia záujmov posudzovaného a ďalšie.

28. Rovnako nemožno hovoriť ani o naplnení odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, ktorý tiež uplatnilo O. A., a to jednak z dôvodu, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu dochádza výlučne v prípade, ak súd prvej inštancie nevykoná odvolateľom navrhované relevantné dôkazy spôsobilé k zisteniu rozhodujúcich skutočností, pričom v konkrétnostiach danej veci také dôkazy, ktoré by bol odvolateľ navrhoval v priebehu konania pred súdom prvej inštancie v odvolaní neidentifikoval. Pravdou síce je, že vzhľadom k tomu, že v konaní o pozbavenie, resp. obmedzenie spôsobilosti na právne úkony ide o konanie, ktoré možno začať aj bez návrhu a tak je ovládané vyšetrovacou zásadou, čo znamená, že súd môže vykonať na zistenie skutkového stavu aj také dôkazy, ktoré žiaden z účastníkov nenavrhoval (čo je však viazané na iný odvolací dôvod) treba uviesť, že vyšetrovacím princípom sa súd prvej inštancie dôsledne spravoval a ním zistený skutkový stav, aj pokiaľ ide o ustanovenie hmotnoprávneho opatrovníka, resp. zistenia týkajúce sa zákonných predpokladov pre jeho ustanovenie považuje odvolací súd za vyčerpávajúce a správne.

29. V konečnom dôsledku nespôsobilou k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia je aj uplatnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie s následkom porušenia práva na spravodlivý proces), ktorý odvolateľ vzhliadal v nesprávnom procesnom postupe súdu, avšak zjavne týkajúceho sa iného konania, vedeného pod sp. zn. 1Nt 7/2021, namietajúc, že pred vydaním rozhodnutia v uvedenom konaní nebola odkomunikovaná s konkrétnym zariadením existencia jeho kapacity prijať posudzovaného, či termín jeho nástupu do zariadenia, či zabezpečenia jeho dlhodobého umiestnenia už v čase po vydaní uvedeného rozhodnutia, teda zabezpečiť jeho reálny výkon s tým, že sa dožaduje vydania rozhodnutia v tomto konaní, ktorým bude zabezpečené umiestnenie posudzovaného vo vhodnom zariadení. Predovšetkým si odvolateľ zjavne neuvedomuje, že ide o dve samostatné konania, pričom predmetom posudzovania v danej veci nie je správnosť procesného postupu, či samotného rozhodnutia, či (ne)nariadenie jeho výkonu, ktoré bolo vydané v inom konaní, v tomto prípade vedenom pod 1Nt 7/2021 (ktorým bolo uložené ochranné liečenie dotknutej osobe), a preto akékoľvek námietky vzťahujúce sa k uvedenému konaniu, nemôžu byť ani predmetom preskúmania odvolacím súdom v tomto konaní a vo vzťahu k posudzovanej otázke, sú tak plne bez právneho významu. Navyiac je zrejmé, že odvolateľ zjavne nediferencuje medzi nariadeným ochranným liečením (ktoré navyiac ako sa javí z obsahu spisového materiálu, bolo pravdepodobne už aj vykonané (nariadené v trestnom konaní) a aktuálnou možnou potrebou umiestnenia obmedzeného na spôsobilosti na právne úkony v dôsledku možného pretrvávajúceho nepriaznivého zdravotného stavu do adekvátneho zariadenia.

30. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda samotná procedúra pojednania danej konkrétnej veci (teda to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na danom konkrétnom konaní. Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Z pohľadu vyššie uvedených predpokladov tak nedostatky v procesnom postupe súdu prvej inštancie v tomto konaní zistené neboli.

31. Odvolacie námietky ustanoveného opatrovníka tak boli vyhodnotené ako plne nedôvodné.

32. Vyhodnotením všetkých vyššie uvedených skutočností, nemožno teda vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti (tiež v súvisiacich častiach) nič vytknúť. Súd prvej inštancie vo svetle správnych teoretických východísk aplikovaných na dostatočne zistený skutkový stav správne posúdil, že v čase jeho rozhodovania (odvolací súd poznamenáva, že ani v čase rozhodovania odvolacieho súdu) neboli zistené také osoby z okruhu príbuzných, či blízkych na spôsobilosti obmedzenej osoby, ktoré by na výkon funkcie opatrovníka udelili súhlas, či boli inak spôsobilé túto funkciu vykonávať, z ktorého dôvodu nezostalo súdu prvej inštancie nič iné, ako do tejto funkcie ustanoviť práve odvolateľa a to bez ohľadu na jeho nesúhlas, či produkované námietky, správne posúdiac, že vzhľadom k tomu, že dotknutá osoba v tomto meste žije, má tam trvalý pobyt, sú vytvorené na strane opatrovníka potrebné predpoklady pre zodpovedný výkon jeho funkcie s cieľom zabezpečiť mu v

potrebnej miere starostlivosť, s cieľom zamedziť ohrozeniu jeho života a zdravia, ako to správne uvádza vo svojom rozhodnutí tiež súd prvej inštancie, s čím sa plne identifikuje tiež odvolací súd.

33. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - vo výroku II., ktorým bolo ustanovené O. A. za opatrovníka S. G. a v súvisiacich častiach (výrokoch III. - VI.) o rozsahu oprávnení a povinností ustanoveného opatrovníka a výroku VIII. o trovách konania ako vecne správny potvrdil za použitia ust. § 387 ods. 1 CSP. Odvolateľ v odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a s ktorými by sa už súd prvej inštancie nebol náležite vysporiadal, pričom odvolacím prieskumom rovnako neboli zistené ani iné skutočnosti, ktoré by indikovali k odlišnému, v prospech odvolateľa vyznievajúcejmu rozhodnutiu.

34. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

35. Podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

36. Podľa § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

37. V mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení zásada, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku a to v zmysle § 55, umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje, komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarcu konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní, zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu ustanovenia § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní.

38. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).